

herfst (autumn) 2013

PsittaScene

EXTRA BIJLAGE BENELUX

Van de redacteur

Nieuwe uitstraling! Betere inhoud! We maken thuis vaak grapjes over een bekende verpakking van een product dat plotseling een “nieuwe uitstraling” heeft. Het kan behoorlijk verrassend zijn als de Graham Crackers die je al sinds kindsbeen af kent opeens in een andere doos verschijnt. We hopen dat jullie blij verrast zullen zijn als je ons nieuwe uiterlijk verkent, niet alleen in PsittaScene maar over onze gehele uitgave en online publicaties.

Jarenlang hebben we plezier gehad in het maken van kleine aanpassingen in het uiterlijk en kwaliteit van PsittaScene om zodoende de hoogtepunten van de schitterende papegaaien zelf te benadrukken en het tijdschrift uitnodigender en leesbaarder te maken. We willen dat jullie er naar uitkijken, ervan genieten en willen hebben en dat elk nummer op je koffietafel blijft liggen totdat het volgende nummer er is. Dit zijn hoge doelen in een tijdperk waar gedrukte publicaties worden wegbezuinigd ten faveure van snellere en minder kieskeurige online-versies. We maken ook gebruik van online publicaties. Maar we hebben onze leden en supporters hiernaar gevraagd en ontdekte dat het krijgen van iets echts – een gedrukt tijdschrift – van grote belang is. We zijn het daarmee eens en streven ernaar het te blijven verbeteren en voor jullie om te genieten van het gebruik om aan te sluiten op de uitgebreidere inhoud online.

Dit jaar hebben we gewerkt met een geweldige ontwerper, David Occhino, om de “uitstraling” van de World Parrot Trust te verfijnen als weerspiegeling van wie we zijn en wat voor werk we doen. David heeft ons geholpen deze ideeën te visualiseren en dan deze uitstraling en deze vaste lijn over te brengen naar al onze publicaties (zie pag. 20). Voor PsittaScene nam hij wat we hadden gecreëerd en hielp ons visueel naar het volgende niveau. Toen we dit nummer samenstelden, ontdekten we grappige toevalligheid – David had recentelijk een Patagonische rotsparkiet geadopteerd. Wat een genot om deze magnifieke soort te laten zien op de eerste omslag waarbij we het ontwerp van David gebruiken. Lees verder over de intrigerende nieuwe onthullingen over de genetica van deze Zuid-Amerikaanse parkieten; hun oorsprong, hun geschiedenis en hun verwantschap.

In dit nummer hebben we ook een fascinerende update over de Blauwkeelara's die we in maart naar “huis” in Bolivia hebben teruggebracht als onderdeel van ons beschermingsproject en een artikel over de voordelen om de vliegvaardigheden van papegaaien in stand te houden. Op dit artikel kregen we direct een brief naar onze “Ask-an-expert” pagina op www.parrots.org waarop direct een uitstekende podcast over het onderwerp. Geniet van dit nummer en ga online voor extra's zoals die podcast – Jim McKendry en Charlie Moores zijn allebei muziek voor je oren.

En zoals altijd laat ons weten we het goed doen!

Joanna Eckles

Verenbevindingen

Door Juan F. Masello en Petra Quillfeldt

Stel je een oneindige zandsteenklif voor gericht naar de Atlantische Oceaan. Tegenover de klif, orka's, walvissen, Rio de la Plata dolfinen, zeeleeuwen en groot aantal andere schepselen die zwemmen en springen. Maar onze aandacht wordt onweerstaanbaar getrokken naar het geluid dat komt vanaf de klif. Het geschreeuw en geroep van 70.000 parkieten die vliegen als getrainde luchtacrobaten. De Patagonische rotsparkieten (*Cyanoliseus patagonus*) zijn teruggekeerd van hun mysterieuze, onbekende winterverblijven, om te broeden. Daar, vlak voor ons, in El Cóndor, noordoost Patagonië, is de grootste parkietenkolonie ter wereld! Hij loopt langs 12,5km zandsteenklif en bevat 37.000 actieve nesten!

We worden omgeven door een drukte van nestvoorbereidingen en graven, tezamen met uitwisseling van nieuws. We kijken zorgvuldig, maken notities, nemen monsters en blijven kijken. We bestuderen deze vogels en hun broedgedrag sinds 1998. Ieder jaar doet er zich iets nieuws en verbazingwekkends voor. Maar in 2007 en 2008 begonnen we meer te leren kennen. We ontwikkelde een fylogeografische studie voor de Rotsparkieten – d.w.z. om te weten hoe deze vogels hier aankomen, waar ze nog meer voorkomen en hoe de verschillende populaties met elkaar verwant zijn.

Ter voorbereiding voor dit werk deden wekenlang geduldig onderzoek. We namen de pagina's van stoffige vergeten boeken en journaals door om zodoende een lijst samen te stellen van 130 potentiële plaatsen om naar andere kolonies van Rotsparkieten te zoeken. Een handjevol kolonies waren bij de wetenschap bekend, maar van meerderen werd gedacht dat ze bestonden.

We verlieten El Cóndor en begonnen aan een lange reis door het Monte gebied van Argentinië. Monte is een voormalig uitgestrekt, stekelig en droog struikgewas – een soms hardvochtige plek waar alle soorten van leven voorkomt. De Monte, met zijn onverwachte hoge diversiteit aan leven en schoonheid, strekt zich over een half miljoen km². Ruwweg een zesde deel van de oppervlakte van heel Argentinië. Ondanks zijn waarde en schoonheid is de Monte zwaar bedreigd: de uitbreiding van de agrarische grenzen begint het uitelkaar te trekken, het te fragmenteren. De jaarlijkse cijfers van ontbossing van de inheemse vegetatie in de Mont, het belangrijkste habitat van de Rotsparkiet in Argentinië, is geschat op 3,7% per jaar in het meest zuidelijke deel. Deze ontbossing is 10x zo hoog als het wereldgemiddelde (0,4%). Kortgeleden verschenen er overal sojabonenvelden, die de grond en de ecosystemen ruineren, en na een paar jaar winst ook de boeren zelf.

Onze lijst bevatte namen van veel plaatsen, sommige allang vergeten, maar veel aanwijzingen hoe ze te vinden. We hoopten alle kolonies te vinden en de evolutie van de soort te ontrafelen. We hoopten te begrijpen hoe wij, mensen, d.m.v. onze acties invloed hebben gehad op de loop van meer dan 4 biljoen jaar van evolutie. Het was een geweldige uitdaging, de lange dagen en afgelegen plekken waard.

De voornaamste doelen van onze studie waren:

Blootleggen van de onderliggende populatiestructuur van de soort, uitvinden van hun geografische oorsprong en mogelijke routes voor kolonisatie voorstellen

Het bestuderen van de rol van de Andes als een mogelijke barrière voor de genetische stroom tussen Chileense en Argentijnse populaties.

Uitzoeken of er een hybride zone bestaat tussen twee ondersoorten *C.p.andinus* (NW-W Argentinië) en *C.p.patagonus* (C-ZO Argentinië) en of vogels van een derde pas ontdekte ondersoort *C.p. conlara* (W-C Argentinië) hybriden zijn zoals is gesuggereerd.

De omvang vaststellen in hoeverre ecologische en klimatologische factoren de structuur van de populatie beïnvloeden.

De waarde van bescherming in overweging nemen van deze belangrijke soort, zijn mogelijke beperkte verspreiding met respect voor klimatologische factoren en de ongecheckte afname van hun te verkiezen habitats, deze vragen zijn belangrijk bij het vaststellen van beschermingsstrategieën.

We begaven ons op weg naar de voet van de Andes, dan voor de Patagonische steppen. We reden urenlang meestal over slechte wegen, soms onverhard. Bij het naderen van één van onze mogelijke sites, stopten we in een dorpje waar de tijd lang geleden leek te zijn stilgezet. De inwoners waren verbaasd dat we naar hun blijkbaar gewone luidruchtige parkieten vroegen – geïntrigeerd vonden we deze eenzame, droge plaatsen een onderzoeksproject waard. Al pratende, ontdekten we dat iemand verstand had van de parkieten; hij had ze in de vallei gezien, heel lang geleden. Terwijl steeds meer mensen aankwamen om te helpen, ontdekten we dat iemand een paar dagen geleden dicht bij het water parkieten had gehoord. Met deze informatie begonnen we aan een lange ontdekkingsstocht – uren onder de hete zon, totdat we uiteindelijk een parkietenkolonie bereikten. Daar verzamelden we monsters; blauwe, groene en rode veren die na de rui door de parkieten waren achtergelaten. Deze op natuurlijke wijze verzamelde veren bevatte de antwoorden op onze vragen. Hiervan zouden we later DNA afnemen, de genetische informatie ervan analyseren en het verhaal en de geschiedenis van deze prachtige vogels in elkaar zetten.

Op deze manier vonden stap voor stap met de hulp van enthousiaste mensen de parkietenkolonies waar we naar op zoek waren. Na twee seizoenen veldwerk, na 14.000km rijden door Argentinië en Chili vonden we wat hoogstwaarschijnlijk alle broedkolonies van de Patagonische rotsparkieten vertegenwoordigt – 66 sites in totaal. We konden verenmonsters nemen van 64 van de kolonies.

Tijdens het eerste seizoen – 2007 in Argentinië – deden een paar heel belangrijke waarnemingen die verdere studie verdienen:

Verscheidene Argentijnse ornithologen hebben aangetoond dat Rotsparkieten en de Kuiftinamoe *Eudromia elegans* de meest voorkomende vogelsoorten zijn in het Monte gebied. We Deze verklaring bleek de juiste. Op plaatsen waar wij een gezonde, niet versnipperd Monte vonden, gedijde deze vogels goed. Op plaatsen waar Monte heel erg verstoord of verdwenen, zijn beide soorten volledig afwezig. Deze waarneming maakt de Patagonische rotsparkiet (een makkelijke vogel om waar te nemen in dichte vegetatie) vooral bruikbare indicatoren voor monitoring op lange termijn van het heel erg bedreigde Monte ecosysteem;

Verscheidene andere vogelsoorten, waaronder kwetsbare roofvogels, waren altijd aanwezig in de kolonies van de Rotsparkieten, maar afwezig ergens anders in het Monte gebied. Dit geeft een belangrijke verwantschap aan tussen de soorten;

Veel vogelsoorten tezamen met bijen -en wespesoorten maken gebruik van verlaten hopen die de Rotsparkieten hebben gebruikt voor nestelen/broeden in het Monte gebied. In vele delen van dit gebied, met weinig hoge bomen, kan een beperkende factor zijn voor nestelen voor veel soorten. Onze recente waarnemingen geven een heel belangrijke rol aan voor de Rotsparkieten die de meeste hopen maakt voor nesten in het Monte systeem.

Terug op het lab legde onze verenbevindingen een fascinerend fylogeografisch beeld bloot van de Rotsparkieten. Een plaatje vol verrassingen!

Allereerst bevestigde onze analyse vier populatieclusters: drie in Argentinië die Andinus, Patagonus I en Patagonus 2 noemen en een uitgesproken en ander Bloxamicluster die alleen aan de Chileense kant van het verspreidingsgebied werd gevonden. Het is duidelijk dat een heel beperkte gene over de Andes is gevlogen *C.p.bloxami* populaties (= Bloxamicluster) heeft opgeleverd zowel genetisch als fysiek verschillend van alle Rotsparkieten. Dus vonden we een duidelijke scheiding tussen Chileense en Argentijnse populaties.

We vonden geen ondersteuning voor het bestaan van de tussenvorm ondersoort *C.p.conlara*. Dus *C.p.conlara* vogels zijn hybriden tussen de Andinus en Patagonus clusters die in de provincie San Luis in Centraal Argentinië voorkomen. De analyses toonden aan dat in San Luis al duizenden jaren een hybride zone is blijven bestaan.

Tenslotte konden we een Chileense oorsprong van de Rotsparkiet constateren, met een enkele migratie over de Andes, die het ontstaan van alle huidige Argentijnse lijnen aangeeft. Deze migratie gebeurde zo'n 126.000 jaar geleden.

Beschermingsmaatregelen

De zuivere afscheiding tussen Chileense en Argentijnse populaties is heel belangrijk uit beschermingsoogpunt gezien. Rotsparkieten staan te boek als “bedreigde” soort op de rode lijst van gewervelde dieren in Chili. Dit is omdat er slechts 5.000 – 6.000 stuks zijn overgebleven in twee belangrijke gebieden van het land. Het unieke van *C.p.bloxami*, aangetoond in onze genetische studie, naast hun relatieve lage aantallen, impliceert dat het waard is deze populatie te beschermen en dat enige verdere bedreiging zal moeten worden vermeden.

Rotsparkieten worden in de landbouw in Argentinië gezien als een pest. Dit etiket blijft zo ondanks het feit dat er weinig actuele oogstschade is gemeten en waar het voorkomt is het alleen op specifieke locaties. Onze studenten hebben dit thema onderzocht en vonden actuele schade aan oogsten vanwege parkieten in minder dan 1% van de claims. Toch worden Rotsparkieten nog steeds beoordeeld als een pest en daardoor zijn diverse kolonies vernietigd of ernstig in aantal teruggebracht. Jammer genoeg was dat het lot van de vroeger grootste kolonie van de soort, die zich bevond op Quequén Salado River, in de provincie Buenos Aires. Midden jaren 70 bevatte deze kolonie 45.000 nesten. Slechts een paar honderd zijn er tot op heden nog over.

.Het verzamelen van Rotsparkieten voor de handel is een traditie in Argentinië en heeft een ernstig effect gehad op de Patagonische populatie. De schade is ernstig genoeg dat de regionale regering van de provincie Rio Negro alle jacht en handel heeft verboden. Op dit moment beschermt dit verbod bijna alle zeven Patagonische kolonies en omvat het overgrote deel van de *C.p.patagonus* populatie (zo'n 40.000 nesten). Maar we moeten ons een belangrijk resultaat herinneren van fylogeografische studie: dat de genetische diversiteit in Patagonië is verdeeld in twee genetische verschillen, vooralsnog uiterlijk (fenotypisch) onderscheiden populaties (Patagonus I en Patagonus 2).

Omdat de vogels uiterlijk identiek lijken, zijn ze onmogelijk apart te hanteren. Eén bijkomend probleem met de genetische clusters van *C.p.patagonus* is dat 93% van de vogels die ertoe behoren tot één enkel kolonie behoren – El Cóndor. Jammer genoeg is El Cóndor nog niet wettelijk beschermd vanwege oneindige conflicten onder de lokale partijen. Het is tevens gelegen in een Monte gebied waar habitat degradatie plaatsvindt. Daarom is de blijvende aanwezigheid van Rotsparkieten in Patagonië onzeker.

Een negatieve bijkomstigheid voor de bescherming van de Patagonische populatie is duidelijke toename van commercieel belang van de *P.c.andinus* populatie. Onze recentelijk onderzoek toont aan dat de totale aantallen *C.p.andinus* niet meer dan 2.000 nesten telt. Deze populaties zijn zowel genetisch als fysiek gescheiden van de *C.p.patagonus*. Ze brengen een evolutionaire belangrijke eenheid die geïsoleerd blijkt te worden gehouden door de Andes naar het westen en een stabiele hybride zone naar het zuidoosten. We maken ons sterk voor een volledige stop op handel in Rotsparkieten in de Argentijnse provincies van Mendoza, La Rioja, Catamarca, Tucumán en Salta. Dit verbod en de ontwikkeling van lokale beschermingsmaatstaven, vooral van de klifs met kolonies, zijn cruciaal voor het overleven van deze populatie.

Een nieuw project in Chili.

Tijdens een bezoek aan Chileense collega's van de Universidad Católica del Norte, die meewerkten aan het fylogeografische project, vernamen we van de kritische situatie van de Rotsparkietenkolonie op Cerro Tololo, IV Región, Chili. Deze kolonie is jarenlang blootgesteld geweest aan intensieve nestroof. Het is ze gelukt te overleven, in tegenstelling tot andere kolonies in Chili, dankzij de bescherming van sterrenwachers (in hun vrije tijd en op hun eigen manier) die werkten op het Interamerican Observatory. Bij verschillende gelegenheden tijdens het broedseizoen kampeerden de sterrenwachers en hun familie vóór de kolonie om ze zodoende te beschermen tegen stropers. Toen we hoorden van de onvoorstelbare en dappere beschermingsactie, voelden we ons genoodzaakt de kolonie ter beschermen.

In 2009, met behulp van de WPT, werkten we samen met Oscar Saa en Guido Castillo Iglesias om acties te ondernemen voor een hernieuwde bescherming van de kolonie. We ontwierpen eerst een educatieve folder voor de lokale bevolking. Educatie is altijd een onderdeel geweest van ons werk met Rotsparkieten. In 2009 en 2010 bezochten we het gebied rond de kolonie van de Rotsparkieten, bezochten lokale scholen, gaven lezingen, bezorgden de eerste folders en raakte in gesprek met de lokale bevolking om zodoende te weten te komen wat de lokale situatie voor bescherming was. Door dit werk was het overduidelijk dat er direct acties noodzakelijk waren voor de bescherming van de kolonie. Samen met Oscar en onze collega's aan de universiteit kwamen we overeen dat de meeste effectieve manier van bescherming van deze kolonie het inhuren van bewakers zou zijn tijdens het broedseizoen. We begonnen deze directe actie met fondsen van de WPT in het broedseizoen van 2010. Als resultaat zagen we "witte snavels" rond de kolonie vliegen. Dat betekent dat voor het eerst in jaren volwassen Rotsparkieten het gelukt was met succes jongen groot te brengen. De jonge Rotsparkieten zijn gemakkelijk te herkennen vanwege hun witte snavel, die na vier maanden zwart kleurt. We hopen ons werk te kunnen voortzetten op Tololo en dat de hemel niet alleen vol sterren zal zijn (voor de sterrenwachtters) maar ook vol uitgevlogen Rotsparkieten (voor ons allemaal)!

UPDATE: ara's trainen om te worden vrijgelaten

Door José Antonio Diaz Luque, Igor Berkunsky, Helen Müller en Katrina Heckendorn.

Het is 6.30uur in de ochtend hier in Bolivia. De dag startte bewolkt maar er is geen tijd om te wachten. We moeten inheems voedsel vinden in het bos voor onze 6 vogels. Ons team vrijwilligers geven niks om de waterstand in de overstromde savannen of aantallen muggen die proberen ze "op te eten". Ze weten heel goed hoe belangrijk het is om alle soorten inheemse vruchten voorhanden te hebben in de koelkast van de vogels voor ons dagelijkse werk. Ze zijn gek op hun werk en de papegaaien!

De zes gevangen blauwkeelara's *Ara glaucogularis* arriveerden vanuit Paradise Park, UK in maart en schreven geschiedenis doordat ze als eerste van hun soort ooit naar Bolivia zijn gerepatrieerd (zie PsittaScene, mei 2013) voor herintroductie in het wild. Ze zijn tevens een levend laboratorium om de procedures te verfijnen voor het wijzigen van het dieet vóór hun vrijlating.

De herintroductieprojecten door de dieren vertrouwd te maken met het inheemse dieet is cruciaal om het overleven na vrijlating te maximaliseren. Het natuurlijke dieet van de blauwkeelara's bevat een variëteit aan inheems fruit zoals de motacú *Atthalea phalerata* en totaí *Acrocomia aculeata* palmnoten. Observaties van wilde blauwkeelara's heeft uitgewezen dat de motacú voorla belangrijk is. Buiten dat het een belangrijke voedselbron is, bevatten deze palmen holtes die gebruikt worden voor nestelen. Een relatie tussen deze vogels en de motacúpalm tot stand brengen is een sleutel voor hun gedijen hier in het wild.

Motacú groeit in groepen en elk stuk fruit heeft een harde schil die de voedzame en vette pulp die de kern omvat beschermt. Ara's pellen de motacú om de pulp te bereiken die ze van de kern afschrapen. In Paradise Park hadden de vogels een dieet waaronder Kaytee Extract pellets, zaden, noten en een variëteit aan fruit die niet inheems is in Bolivia. Voordat ze worden vrijgelaten moeten de vogels volledig gewend zijn aan inheems voedsel. We zijn blij te kunnen vermelden dat dit is gelukt gedurende hun vier maanden in Bolivia.

Bovendien deden we om de vogels over te wennen naar inheems voedsel uitgebreid onderzoek naar de doeltreffendheid van het wijzigen van ons dieet zowel als het succes van verschillende technieken om inheems voedsel te introduceren. We testten tevens verschillende technieken om de hoeveelheid voedsel te meten ten opzichte van de hoeveelheid voedsel wat ze werkelijk eten. We hebben onze kennis enorm uitgebreid met deze zes prachtige vogels – Berto, Azura, Bella, Arlo, Cruz en Chica. Hun aankomst op het Conservation Centre is het meest prachtige deel van het herstel project geweest.

Aanbod van voedsel

Het aanbieden van voedsel is een kunst! Wij mensen genieten van het arrangeren en vermeerderen van voedsel om zijn doel te bereiken. Wij deden hetzelfde voor de vogels. We boden ze een combinatie van inheems en niet-inheems voedsel aan en werkten langzaam met tot doel om: het oude eruit en het nieuwe

erin! Aanvankelijk kregen de ara's exact hetzelfde als in Paradise Park waaronder Kaytee pellets en een variëteit aan niet-inheems fruit, noten en zaden. De selectie van ongepelde en gepelde noten werd langzaam teruggebracht naar alleen Braziliaanse noten (met schil) in geleidelijk toenemende aantallen.

Inheems voedsel bevat een variëteit van 20 inheemse soorten, waarvan de meesten bekend staan als het voedsel dat blauwkeelara's eten. We gaven ook inheems plantensoorten waarvan we hebben gezien dat andere papegaaien eten, vooral andere wilde ara's uit hetzelfde gebied als de blauwkeelara's waaronder de geelnekara *Primolius auricollis* (*Ara auricollis*), blauwgele ara's *Ara ararauna* dwergara's *Ara severa*.

Inheems voedsel werd alleen gegeven als het seizoen was. Sommige vruchten waren bijzonder moeilijk te introduceren, zoals de motacú. Hij aanvankelijk ongepeld gegeven, maar de ara's waren niet geïnteresseerd! We begonnen direct met experimenteren met diverse technieken: het aanbieden van gepelde motacú, stroken pulp, dan de pulp rond Braziliaanse noten gewikkeld en dan uiteindelijk ongepelde motacú. Toen het aantal gepelde motacú en stroken meer door de ara's werd gegeten, werden de Braziliaanse noten omwikkeld met pulp direct verminderd.

De eerste maand gaven we 's morgens vroeg niet-inheems en inheems voedsel samen. Naderhand begonnen we het inheemse voedsel apart te geven, 2 uur eerder, om zodoende de interesse en consumptie van inheems voedsel van de vogels te verhogen. Tezamen met de vrijwilligers spendeerden we uren over het wijzigingsproces van het dieet om waarnemingen van het gedrag van de vogels te vergelijken en iedere dag een stapje vooruit te gaan.

Voedingswaarnemingen

Direct nadat het voedsel was gegeven, werden de vogels bijna dagelijks 2-4 uur geobserveerd, achter een scherm, behalve als het regende tijdens etenstijd. De zes vogels zijn gemerkt met niet-giftige verf op verschillende plaatsen op hun borst. Tijdens observaties werden alle voedselitems die door de vogels werden gegeten, genoteerd. Er werd totaal 461,4 uur in 178 dagen geobserveerd. De voerschotel werd iedere avond uit de kooi verwijderd en er werd 's nachts geen voedsel achtergelaten in de kooi om de mogelijkheid dat ze 's nachts zouden eten uit te sluiten. We wogen al het voedsel van elk type dat werd gevoerd en al het overgebleven voedsel. Het verschil tussen voedselaanbod en wat overbleef, het weggehaalde voedsel, werd gezien als gegeten voedsel. De ara's leken het voedsel dat ze niet lustten te verwijderen of te vermorsen, tenzij het bovenop iets lag dat ze wilden hebben!

Buiten dat ze eten kregen in schalen werden er takken met inheems fruit neergehangen in de kooi waarmee direct de eerste week waren begonnen. Later begonnen we met één dag per week allen eten aan takken. De enige manier voor de vogels op die dagen was eten van de takken. Takken werden vervangen als er geen fruit meer aanhing, als het fruit overrijp was, de ara's ze kapot maakten of als de dag voor takken voorbij was. Als aanvulling voor natuurlijke takken van motacú creëerden we kunstmatige bossen door motacú door het gaas te steken aan de tak van een lege bos zodat de noten gemakkelijk konden worden verwijderd. Wij moesten dit doen omdat natuurlijke rijpe bossen niet altijd te vinden waren. Soms als we ze vinden en beginnen met ze af te snijden, beginnen alle vruchten ook te vallen. Je kunt zien dat onze hele dag werd opgeslorpt door zoeken naar inheems voedsel!

Takkendag is een dag waarop we trots zijn wat we doen. Terwijl we naar de vogels kijken kunnen we een verandering in hun gedrag zien. ER waren dagen dat ze geen aandacht aan de takken besteden. Nu als er iemand begint te eten, volgt de ander, omdat ze geleerd hebben dat ze niet gevaarlijk zijn. De vogels eten niet alleen al het fruit wat we aanbieden in takken, ze leren tevens te landen op de takken zoals in het veld doen. In plaats van naar de takken toe te lopen, vliegen en landen ze er direct op. Dit gedrag maakt het makkelijker voor hun aanpassing in het wild. Ik kan niet wachten totdat ze op een motacúbos zitten en fruit eten zo snel als de wilde vogels!

Voorkeuren

De blauwkeelara's aten veel van het niet-inheemse fruit tijdens hun eerste maanden in Bolivia. Bananen en druiven werden vaak aangeraakt, terwijl sinaasappels en limoenen nooit werden aangeraakt. Pruimen en peren werden ook gegeven, maar daarvan werd nauwelijks gezien dat ze ze aten. De vogels aten altijd hun

gepelde en ongepelde noten! Over het algemeen zagen we dat mannen meer voedsel aten en vaker aten dan de poppen.

Om het dieet compleet te veranderen van niet-inheems fruit naar inheems fruit duurde exact drie maanden. Op dit moment hebben we gezien dat alle vogels per stuk zo'n 13-15 verschillende soorten inheems fruit eten en in totaal 19-20 verschillende soorten worden aangeboden. Onze dagelijkse observaties van eetgewoontes zijn heel erg belangrijk geweest bij het controleren van het veranderen van dieet.

Motacú obsessie

Tijdens de eerste maanden van dieetaanalyse lag de nadruk op het verhogen van de motacúconsumptie. Motacú is een belangrijk deel van ons leven op het conservationcentrum! Toen er ongepelde motacú werd gegeven, zagen we niet dat ze werden gegeten. Maar van alle vogels werd gezien dat ze sommige soorten geprepareerde motacú aten (pulp, repen, gepeld).

Van allemaal behalve één vogel, Cruz, werd gezien dat ze motacúrepen aten. Er was een vooruitgang in consumptie bij alle vogels van de geprepareerde motacú met de pulp omwikkelde noten, gevolgd door repen, gepeld en uiteindelijk de ongepelde motacú. Het blijkt als ze eenmaal gewend zijn aan de smaak, de consumptie toeneemt. Tegen de tijd dat er ongepelde motacú werd gegeven alweer een maand na aankomst werden ze bijna onmiddellijk door alle vogels gegeten. Toch werd, gedurende de eerste maand, nooit gezien dat ze van de natuurlijke of kunstmatige bossen werden genomen. Nu schuiven de vogels ander voedsel terzijde om bij de motacú te komen, ze eten het rechtstreeks van de bossen.

Eten van de grond, onacceptabel

Voorheen lieten de ara's wel eens wat vallen voordat ze het helemaal hadden opgegeten en aten het dan van de bodem van de kooi. Omdat blauwkeelara's van nature niet van de grond eten, wilden we dit gedrag ontmoedigen. Dat deden we door de kooi aan te passen zodat ze niet bij het eten konden wat ze hadden laten vallen. Deze eenvoudige actie verminderde het aantal voedsel dat op de grond belandde enorm en daardoor vermeerde het eten van de trossen en takken.

Tot besluit laat onze eerste ervaring door complete verandering van dieet van deze 6 ara's zien dat het kan. Aan de ene kant laat het proces een enorme toename van de vaardigheden van de vogels zien voordat ze worden vrijgelaten, vooral hun vermogen om inheems fruit aan takken te vinden; aan de andere kant verminderden we onze voedingskosten tot bijna nul, wat heel belangrijk is de extreme zorg in acht genomen die we hebben over de fondsen voor dit beschermingsproject. Het meest belangrijke is dat we kunnen laten zien aan andere collega's en projecten dat dit proces wat enorm belangrijk is voor het overleven van vrijgelaten vogels, is tevens een enorme ervaring voor de mensen die er bij betrokken zijn.

Spoedig zullen we beginnen met de voor-vrijlating van onze vogels. Tegen die tijd zullen we dagelijks inheems fruit aanbieden en zullen we stoppen met voedselbakken. Dit zal de volgende en opwindende stap zijn op het Conservation centrum en voor deze prachtige vogels. We zullen jullie hiervan zeker op de hoogte stellen hoe het gaat omdat jullie een buitengewoon belangrijke partij bij ons beschermingswerk zijn.

We willen onze dank uitspreken aan alle vrijwilligers die hebben deelgenomen aan dit proces. Voorla dank aan de lokale bevolking in Sachojere die ons voortdurend helpen bij het vinden van inheems voedsel en zó geïnteresseerd zijn in hoe de vogels vorderen en wanneer ze klaar zijn om vrijgelaten te worden.

Vanuit Bolivia terwijl we luisteren naar onze zes blauwkeelara's en vele inheemse papegaaien die echoën uit het veld, willen we alleen maar zeggen !Het eeuwige leven voor te wilde papegaaien!